

"חשיבות ארץ ישראל – הודאה על טובת הארץ בימי הספירה"

הנה, לאחר שכתבתי את המאמר הראשון בנושא "ימי ספירת העומר", ובו הוכחתי בבירור, ש-ימים אלו הם ימי שמחה והתעלות לעם ישראל, ימים בהם אנו זוכרים את הטובות אשר עשה לנו ה' יתברך, הוציאנו ממצרים, הוליכנו במדבר, הביא לנו את התורה לסוף אותם ימי הספירה, חנן אותנו לארץ מבורכת וטובה, מלאה ומדושנת מכל טוב, ארץ אשר הדגן בה מבורך מאוד, וכפי שהעידו יהושע וכלב (במדבר פרק יד פסוק ו - ח פרשת שלח): "ויהושע בן-נון וכלב בן-יפנה מן-היתרים את-הארץ קרעו בגדיהם: ויאמרו אל-כל-עדת בני-ישראל אל לאמר ה' ארץ אשר עברנו בה לתור אותה טובה הארץ מאד מאד: אם-תפץ בנו יי' והביא אתנו אל-הארץ הזאת ונתנה לנו ארץ אשר היא זבת חלב ודבש".

וכן אמר ה' יתעלה שמו (דברים פרק ח פסוק ו - י פרשת עקב): "ושמרת את-מצות יי' אלהיך ללכת בדרכיו וליראה אותו: כי יי' אלהיך מביאך אל-ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת ותחמית יצאים בבקעה ובהר: ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ-זית שמן ודבש: ארץ אשר לא במספנת תאכל-בה לחם לא-תחסר כל בה, ארץ אשר אכניה כרול ומהרריה תחצב נחשת: ואכלת ושבעת וברכת את-יי' אלהיך על-הארץ הטובה אשר נתן-לך". ע"כ.

וכמה צריכים אנו לשמוח בארץ ישראל שקבלנו מאת הבורא! ובפרט בימים אלו! ובדורינו אנו רואים אנו היטב, כי התבואה של ארץ ישראל היא התבואה המבורכת ביותר, החקלאות בארץ ישראל פורחת מאוד, פירותיה טעימים ומיוחדים, עד שהמון מדינות מחוץ לארץ משתוקקים לקנות את תבואת ארץ ישראל המלאה בכל טוב!

וכבר שמענו לא מזמן כמה אנשים שנקראים, "גדולי ישראל", שלאמיתו של דבר, אינם גדולים ואפילו לא קטנים, אינם אפילו קליפת השום, אלא הבל ורעות רוח הם ושכמותם. שמענו כיצד ולזלו בארץ ישראל וחשיבותה, והעיוז לומר בחציפותם, שאפילו אם היה מקרה שרוצים לגייס בני ישיבה שאינם לומדים אלא מתבטלים על הברזלים, אמרו שאין לגייסם לצבא ולהגן על ישראל עם אחיהם! וזה מראה את שנאתם הארורה לארץ ישראל, ואת הניצול שלהם שמנצלים את המצב בארץ ישראל, כלומר את ניצול הזמן ואת ניצול חוקי המדינה בלבד! ולכן מנגד, הם גם לא שמחים בטובת הארץ, אין להם בעיה להיות כאכלים בימי ספירת העומר, כי אין להם אהבה לירושת אברהם אבינו מאת הבורא! ארורים הם מפי הגבורה!

ולכן בזמן קצירת העומר, ובכל ימי הספירה, הדבר ברור וניכר היטב, כי האביב הגיע, ומוכנה הארץ לתת דגנה, וימים אלו הם ימי שמחה לכל! ובפרט עכשיו בזמנינו, לאחר אלפיים שנות גלות, לאחר שהיינו מפוזרים בין הגוים, כעת אנו זוכים מעט לישב על אדמתינו ולשמוח בנחלה של אבותינו. וזאת אני כותב, על אף שיש בארץ ישראל כיום הנהגה שהיא רעה עד מאוד, הנהגה שמוליכה את מחשבת ישראל אחר התוהו, זאת ועוד שאנו מעוניים ורצוצים תחת הדת האורתודוקסית הנגעלת והמצחינה, שרוכס הם בגדר מינים עובדי עבודה

זרה תחת ספר הזוהר הטמא והקבלה הארורה, בין בשוגג בין במזיד, הרי בכל אופן שלא יהיה אנו מוקפים בבתי כנסיות של מינים שמבקשים בראש השנה וביום הכיפורים פת לחם מ-"דיקרנוסא" הטמא, ואומרים בסוף בקשתם, "ונשבע לחם ונהיה טובים", וזו כמובן בקשה מן עבודה זרה שהיו ישראל עובדים עבודה זרה בזמן הנביאים, כמו שאמרו אז (ירמיהו פרק מד פסוק יז): "... וְנִשְׁבַּע לַחֵם וְנִהְיָה טוֹבִים וְרַעָה לֹא רָאִינוּ".

בכל אופן מן האמור מבואר ומתבאר, שחלילה וחס לנהוג מנהגי אבלות בימי ספירת העומר, דבר שאין לו בסיס לא שורש ולא ענף, לא בתלמוד ולא במשנה! ועצם העובדה והמחשבה, לבטל מעם ישראל הטהורים עניני נישואין למשך תקופה של 51 יום רצופים, מדובר בהזיה שמעולם לא יצאה תחת ידי רבותינו עליהם השלום! ואם יוכח שאחד מן הגאונים הורה על מנהג כזה, הרי אין בסיס לדבריו, ואין שורש לדבריו, ואסור לנו בשום אופן שיהיה לנהוג כמנהג המהובל שהמשיך לנהוג! ושלא נדבר על ההזיות שנולדו בהמשך למנהג איסור נישואין, והנני מדבר על מנהג שנוסף שנים לא להסתפר בימי הספירה, מדובר כאן בעוד אחד מן עקירת יסודות דתינו, שכן יש כאן מנהג שגובל בתוספת תורה שבעל פה! ושלא נדבר על מה שהמציאו, שלא לעשות מלאכה אחר שקיעת החמה! הכל זה המוצא על ידי "ירוחם" מדעתו [=מי שנקרא בפי אנשי הכמורה - "רבינו" ירוחם].

"מות תלמידי רבי עקיבא - שנים עשר אלף זוגות"

וכעת, נעבור לטענת הטוענים ולהמצאת אותו המנהג של גסי הרוח, שהוא בעצם מנהג של שטות והבל שיש בו עילה חזקה לעקור דברי תורה ממש, ובעצם יש בכוחו אף למחוק את דת משה וישראל במלוא מובן המילה. אלא שכמובן, לפני כן יש להביא את הבסיס שעליהם הם נשענים במנהגם המהובל והרע.

אמרו רבותינו בתלמוד (בבלי מסכת יבמות דף סב עמוד ב): "רבי יהושע אומר: נשא אדם אשה בילדותו - ישא אשה בזנותו, היו לו בנים בילדותו - יהיו לו בנים בזנותו, שנאמר (קהלת פרק יא פסוק ו): "בְּבִקְרָ זָרַע אֶת־זָרַעַךְ וְלָעֶרֶב אֶל־תִּנַּח יָדְךָ כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אִי זֶה וְכִשְׁרֵי הַזֶּה אוֹיְבוֹ וְאִם־שְׂנִיָּהֶם בְּאֶחָד טוֹבִים". רבי עקיבא אומר: למד תורה בילדותו - ילמוד תורה בזנותו, היו לו תלמידים בילדותו - יהיו לו תלמידים בזנותו, שנא': בבקר זרע את זרעך וגו'". ע"ב.

ונבאר הדברים: רבי יהושע אומר, אע"פ שנשא אדם אשה בילדותו, אם נפטרה לבית עולמה, יש לו לישא אשה גם בזנותו, ולא ישאר לבדו שמא יצרו יתגבר עליו. וכן, אע"פ שהביא האדם ילדים בצעירותו, גם כאשר יזקין יש לו להביא ילדים, אע"פ שכבר קיים פריה ורביה. וסומך רבי יהושע את דברי שלמה המלך לדבריו, ומדמה מילת "בבוקר" לצעירות. ומילת, "ערב" לגיל הזקנה. רבי עקיבא שהיה תלמידו של רבי יהושע, מלמד ואומר על אותו משקל, אדם שלימד ועמל להעמיד תלמידים בגיל צעיר, כלומר לימד תורה בגיל צעיר, יהיו לו תלמידים גם כאשר יזקין. וסומך גם הוא דבריו אל דברי שלמה המלך בקהלת.

ולאחר מכן, מיד לאחר הדברים של רבי עקיבא, כאות וראיה שאכן דבריו של רבי עקיבא נכונים הם, התלמוד מספר כך: אמרו: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מ- "גבת" עד "אנטיפרס", וכולן מתו בפרק אחד. [=ומדוע?] מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום, ושנאה להם, רבי מאיר, ור' יהודה, ור' יוסי, ורבי שמעון, ורבי אלעזר בן שמעון, והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא: כולם מתו מפסח ועד עצרת. אמר רב חמא בר אבא, ואיתימא ר' חייא בר אבין: כולם מתו מיתה רעה. מאי היא? א"ר נחמן: אסכרה. ע"כ.

האם באמת מתו עשרים וארבע אלף איש?

ובתחילת החקירה וביאור הדברים, יש לנו לעמוד על הדברים הכתובים כאן ולעיין בהם היטב. הדבר הראשון שנעמוד עליו, הוא, האם מה שנאמר, "שנים עשר אלף זוגים תלמידים", זה הוא "משל", כלומר הפליגו חז"ל בסיפור זה על מנת להורות על חשיבותם של אותם תלמידים, ולא היו אלא מעט. או שהיו הם באמת שנים עשר אלף זוגות תלמידים, שהם 24 אלף אנשים תלמידים שהיו לרבי עקיבא.

נאמר בתורה (שמות פרק יח פסוק כא פרשת יתרו): "וְאַתָּה תִּחְזֶה מִכָּל־הָעָם, אֲנִשִּׁי־חַיִּל, יְרֵאֵי אֱלֹהִים, אֲנִשֵּׁי אֱמֶת, שְׁנֵאֵי בָצַע, וְשִׁמְת עֲלֵהֶם שְׂרֵי אֲלָפִים, שְׂרֵי מֵאוֹת, שְׂרֵי חֲמִשִּׁים, וְשְׂרֵי עֶשְׂרֵת". ואמרו רבותינו (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף יח עמוד א): "תנו רבנן: [נאמר בתורה] "ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרת". [כמה הם] שרי אלפים? "שש מאות" [איש]. [כמה הם] שרי מאות - ששת אלפים [איש], [כמה הם] שרי חמשים - שנים עשר אלף [איש], שרי עשרות - ששת ריבוא [60 אלף איש]. נמצאו [כל] דייני ישראל, שבעת ריבוא ושמונת אלפים ושש מאות [78,600 דיינים]. ע"כ. וכך מבואר בתלמוד ירושלמי (מסכת סנהדרין פרק א הלכה ד): "כמה הן שופטי ישראל? שבע ריבוא, ושמונת אלפים, ושש מאות. שרי אלפים שש מאות. שרי מאות ששה אלפים. ושרי חמשים שנים עשר אלף. שרי עשרות ששים אלף. נמצאו שופטי ישראל שבעה ריבוא ושמונת אלפים ושש מאות". ע"כ. נמצא כי יתכן שמה שהשתמשו חז"ל בסיפורו של רבי עקיבא במספר, "שנים עשר אלף", ואמרו, "זוגים תלמידים", הוא על מנת להשתמש בלשון התורה וקבלתה, כלומר, מכיון ש-"שרי חמשים", הנוכרים בתורה, הם "שנים עשר אלף איש", והיו תלמידי רבי עקיבא בוודאי חכמים ונבונים ודיינים ראויים. לכן כאשר חז"ל מספרים כמה תלמידי רבי עקיבא מתו, נוקטים במספר ולשון, "שנים עשר אלף איש", ועל מנת לומר שהיו 24 אלף תלמידים לרבי עקיבא, אומרים את המילה, "זוגים", להורות כי מתו שתי קבוצות של, "שרי חמשים".

ולפיכך, בוודאי שלא מן הנמנע שהיו לרבי עקיבא 24 אלף תלמידים ממש, ומתו כולם. ולכן התלמוד מבאר בהמשך, שכולם מתו מחג הפסח ועד חג השבועות. והיו קוברים כל יום 480 תלמידים של רבי עקיבא. ולגבי מה שנאמר בתחילת האגדה, "כולן מתו בפרק אחד", ולאחר מכן ביארו חז"ל ושנו, שכולן מתו מפסח עד חג השבועות. עיין בהמשך שנעמוד על כך.

אלא, לאחר שכתבתי שלפי עניות דעתי לא מן הנמנע שמתו ממש 24 אלף תלמידי רבי עקיבא. נזכרתי בלשון חז"ל (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף מד עמוד א) שאמרו: "ונאמר, 'ויעמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה', ואמר רבי אלעזר: ויתפלל לא נאמר, אלא ויפלל - מלמד שעשה פלילות עם קונו. בא וחבטן לפני המקום, אמר לפניו: רבונו של עולם, על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל? דכתיב ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף וכו'". ע"כ. והרי גם חז"ל במקום בודד זה השתמשו במספר "ארבעה ועשרים אלף" הכתוב בתורה! ומדוע לא אמרו לשון זו גבי סיפור תלמידי רבי עקיבא? ומדוע השתמשו במילה, "זוגים תלמידים" בסיפור זה על תלמידי רבי עקיבא?

"זוגים תלמידים"

והנה על מנת להבין מדוע חז"ל נקטו את המילה, "זוגים" כלפי סיפור מות תלמידיו של רבי עקיבא. אנו צריכים להבין מה שאמרו בתלמוד (ירושלמי מסכת תענית פרק ד הלכה ה): "אמר רבי יוחנן, שמונים זוגים אחים כהנים, נישאו לשמונים זוגות אחיות כהנות בלילה אחד, בהדא גופא חוץ מאחים בלא אחיות, מאחיות בלא אחים, חוץ מלויים חוץ מישראל". ע"כ. וגם כאן יש לשאול, מה זה שאמר, "שמונים זוגים אחים כהנים", היה לו לומר, "מאה וששים אחים כהנים וכו'". ורצוני לומר, שחז"ל היו מדקדקים גדולים בלשונם, ואם אמרו "זוגים אחים", יש לכך בוודאי משמעות. ופעמיים השתמשו חז"ל בכל הש"ס [לאחר שבדקתן] על מנת לתאר מספר בני אדם והוסיפו למספרם תיאור, "זוגות" - "זוגים". ובוודאי יש לכך משמעות.

וראשית כל בוודאי שמה שנאמר בתלמוד הנזכר, לגבי אחים כהנים שנשאו לכהנות בלילה אחד, זה הוא אינו משל וחידה, אלא מציאות אמיתית שהיתה בלילה אחד. והמילה, "זוגים" או "זוגות", מתארת בוודאי שנים ולא אחת, שנים ולא שלוש, שנים ולא ארבע, ומה שהובא בתלמוד ירושלמי, הובא גם בתלמוד בבלי (ברכות דף מד עמוד א): "כי אתא רבי יצחק, אמר: עיר אחת היתה בארץ ישראל ו-"גופנית" שמה, שהיו בה שמונים זוגות אחים כהנים נשואים לשמונים זוגות אחיות כהנות. ובדקו רבנן מסורא ועד נהרדעא וכו'". ע"כ.

ונראה לפי עניות דעתי, שמה שבאו לומר חז"ל ולספר, הוא על מקרה נדיר ביותר, שבו היו שמונים משפחות, וכל משפחה מאותם שמונים משפחות, שני בנים מאותה המשפחה, נשאו שתי כהנות ממשפחה אחרת מקבילה, באופן שככל משפחה היו שני אחים כהנים נשואים לשתי אחיות מאותה משפחה כהנת מקבילה. ולכן אמרו חז"ל, "שמונים זוגות אחים כהנים". ואם היו אומרים, "שהיו מאה וששים אחים כהנים נשואים וכו'", היינו יכולים לסבור, כי 160 משפחות היו, ובכל משפחה היה כהן שלקח כהנת ממשפחה אחרת. או שמא היינו סבורים, שכך אחד נשא שני נשים כהנות או שלוש, וכן על זאת הדרך. אמנם, כאשר חז"ל בחכמתם אמרו, "שמונים זוגים אחים כהנים", ודקדקו להסמיך את המילה, "זוגים" למילה, "אחים", מכאן אנו למדים, כי שני אחים מאותה משפחה, כל אחד מהם נשא כהנת ממשפחה מקבילה, באופן ומקרה נדיר, ששמונים משפחות, היה לכל משפחה שתי שמחות בלילה אחד!

ולכן, מה שנקטו חז"ל בלשון מיוחדת בזה הסיפור, ואמרו, "שנים עשר אלף זוגים תלמידים", לפי עניות דעתי בא להורות, שהיתה עיניהם צרה, לא רק אחד כלפי השני באופן שימצא כמה מהם שכן נהגו כבוד אחד בשני, אלא כולם היתה עיניהם צרה אחד בשני, ולא נהגו כולם כולל כולם בכבוד אחד לשני. ואע"פ שהיו למדים "זוגות", כלומר כל אחד היה לומר עם השני, כלומר, כל אחד מאותם שנים עשר אלף זוגות, היה מקנא בחידושי חברו, והפכו את התורה לקורדוס חוצבים, והיו מתחרים ביניהם מי מבין יותר בתורה, באופן שכל לימוד התורה לא נעשה על מנת לרומם את השכל ואת ההבנה מי זה הבורא יתברך וכמה טובו גדול על האדם. אלא עצם הלימוד שלהם עצמו, נעשה על מנת להתחרות ולנצח אחד את השני. כמו שאבאר בשם המדרש בראשית רבה בהמשך המאמר כאן.

ולכן, לפי עניות דעתי, אין זה משל או גזמה של חז"ל, אלא כך היה, שמתו עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא ממש. ואציג עוד ראיות לכך לפי עניות דעתי:

א) לאחר שהתלמוד מספר שמתו עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא. התלמוד טורח לספר על מיקומם של אותם שנים עשר אלף זוגות תלמידים. כלומר, התלמוד טורח לכתוב ולבאר את מיקום חייהם ולימודם של אותם התלמידים, על מנת שלא נחשוב שמדובר בגזמה או דבר שיש בו משל כלפי מעשה זה. ומבארים שאותם תלמידי רבי עקיבא היו פרוסים ונמצאים ממקום שנקרא, "גִּבְת" הוא קיבוץ בעמק יזרעאל. עד מקום שנקרא, "אנטיפרס", והוא "תל אפק" הסמוך לראש העין. והמרחק בין שתי המקומות הללו הוא בערך 80 ק"מ. ומכאן למדים אנו, שתלמידיו של רבי עקיבא נמנו במספר עשרים וארבע אלף איש. ומה שאמרו כלפיהם זוגות, שהיו למדים זוגות. והיתה עיניהם צרה אחד בשני, כלומר בלימודו של השני. וידוע תעלומות הענישם שלא ירדו לסוף דעתה של התורה, ולא קיימו את לימוד התורה על אף מעלתם.

ב) הראיה השנייה, הוא הדיון של חז"ל והביאור, כמה זמן ארכה מיתתם. שבתחילת המעשה סברו שכולן מתו בפרק אחד, כלומר בבת אחת. ובהמשך מבואר, שכולם מתו מפסח ועד חג השבועות. ואם הדבר היה משל, כלומר, אם לא היה מדובר בעשרים וארבע אלף תלמידים ממש, אז על מה הדיון בכלל?

ג) עצם זה שהתלמוד אומר, "וכולן" מתו בפרק אחד. ובהמשך מבואר, "כולם" מתו מיתה רעה. מכאן למדים אנו כי אין הדבר משל. כי אם היה מדובר במשל או גזמה, היה צריך מחבר התלמוד לומר, "ומתו בפרק אחד", וכן היה לו לומר, "ומתו מפסח ועד עצרת". ומה זה שאמרו, "וכולן" - "כולם", זה הוא בוודאי לשון חזק, כלומר לשון הפלגה, להורות שמה שדובר שנים עשר אלף זוגים תלמידים, זה הוא אינו גזמה! אלא אמת לאמיתה.

"מתו בפרק אחד" | "מתו מפסח עד עצרת" | מה הוא "פרק אחד"?

עוד נקודה שיש לעמוד עליה בדברי התלמוד הנזכרים, הוא מה שאמרו, ולפי דעתי נחלקו

במציאות סיפור מות תלמידי רבי עקיבא. ורצוני לומר, שנחלקו בעלי התלמוד, באיזה שיעור זמן נפטרו תלמידי רבי עקיבא. בתחילת המעשה מובא, שתלמידי רבי עקיבא, "מתו בפרק אחד". ויש לעיין, מה פירוש צמד המילים, "בפרק אחד"? והנה נאמר (הושע פרק א פסוק א): "דְּבַר־יְיָ אֲשֶׁר הָיָה אֶל־הוֹשֶׁעַ בֶּן־בְּאֵרִי בַיָּמִי עֲזִיָּה יוֹתֵם אֹתוֹ יְחֻזְקִיָּה מֶלֶכִּי יְהוּדָה וּבִימֵי יִרְבֵּעַם בֶּן־יִזְיָאֵשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל". ודרשו חז"ל ואמרו (תלמוד בבלי מסכת פסחים דף פז עמוד א): "בפרק אחד נתנבאו ארבעה נביאים, וגדול שבכולן הושע, שנאמר תחלת דבר ה' בהושע. וכי בהושע דבר תחלה? והלא ממשה עד הושע כמה נביאים! אמר רבי יוחנן: תחלה לארבעה נביאים שנתנבאו באותו הפרק, ואלו הן: הושע, ישעיה, עמוס, ומיכה". ע"כ. ומבואר, כי צמד המילים, "בפרק אחד", הכוונה, בזמן אחד, כלומר, שלא עבר זמן בין אחד לשני. ונתנבאו כולם באותו הפרק. וכן מבואר בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף יז עמוד א): "... ואיזו הן? שנים נביאים שנתנבאו בפרק אחד נבואה אחת – הוי אומר אלדד ומידה. אמר מר: כל הנביאים כולן נתנבאו ופסקו, והן נתנבאו ולא פסקו". ע"כ.

ונמצא על פי דברים אלו כי שתי דעות בלבד הובאו בתלמוד:

(א) תלמידי רבי עקיבא מתו כולם בבת אחת. ולא מבואר בתלמוד לשיטה זו, מתי היתה המיתה שלהם, כלומר באיזה תקופה בשנה מתו.

(ב) תלמידי רבי עקיבא החלו למות מזמן חג הפסח, ופסקו מלמות עד כניסת חג השבועות.

ג) אפשר בדוחק לומר, שמה שנאמר, "כולם מתו מפסח עד עצרת", הכוונה שביארו בעלי התלמוד, מה שנאמר בסיפור מיתתם, "מתו בפרק אחד". ומפרש התלמוד את הדברים, "מתו בפרק אחד", הכוונה שלא היה הפסק למיתתם מזמן הפסח ועד חג השבועות, שכל הזמן הזה הוא נקרא בשם, "פרק אחד", שכן סופרים בו את העומר במשך 49 יום, וכל משך זה הזמן הוא נקרא, "פרק".

עוד נלמד מכאן, שבשום אופן לדעת רבותינו בעלי התלמוד והמסורת, לעולם לא ניתן לומר, כי פסקו תלמידי רבי עקיבא למות ביום לג' לעומר!

והדבר החשוב ביותר, הוא שכאותו מקום בתלמוד, לאחר סיפור זה המעשה, לא מצאנו שהנהיגו רבותינו בעלי התלמוד לעשות מנהגי אבילות וכיוצא בזה חלילה להם מכך!

אלא להיפך, כל מטרת הבאת זה המעשה, היה בשביל דבר אחד! להוכיח את החידוש של רבי עקיבא, שכל מי שלימד תורה בצעירותו, גם בזקנותו יהיו לו תלמידים ויזכה להעביר התורה גם כאשר יזקין! וכך היה עם רבי עקיבא, הגם שמתו 24 אלף תלמידים שהיו נחשבים לתלמידיו, כלומר שהלכו בדרכו וראו את עצמם לתלמידיו, הקב"ה לא הוניה את רבי עקיבא, אלא יצאו ממנו תלמידים מובחרים שהפיצו את תורתו החשובה. ולכן הדבר פשוט וברור, כי אין שום מקום לעשות מנהגי אבילות בשום דרך שהיא, ובשום צורה שתהיה לעולם! וכל

הנוהג אפילו מקצת ממנהגי אבלות, או מנהגי מנהגי אבלות לאחרים, הרי הוא עוקר תורה ומסורת בית ישראל, שכן אלו ימי שמחה לעם ישראל! ולא רק שהוא עוקר תורה, אלא מנהגי מנהגי אבל, ומפיל על עם ישראל גלות אחר גלות, סבל אחר סבל!

ויתירה מכך יש לומר, שהנהגה רבי עקיבא היה תלמיד של רבי אליעזר בן הורקנוס, שהיה תלמיד של רבן יוחנן בן זכאי, ורבן יוחנן בן זכאי העביר את כל התורה שבעל פה לתלמידיו. נמצא שרבי עקיבא היה קדום לזמן חיבור המשנה קרוב ל- 80 שנה אם לא יותר! שכן תלמידיו של רבי עקיבא היו רבותיו של רבי יהודה הנשיא שחיבר את המשנה! ורבי יהודה הנשיא היה דור אחרון לתנאים. כלומר, מזמן מות תלמידיו של רבי עקיבא, לחיבור המשנה על ידי רבי, עברו לפחות 100 שנה אם לא יותר!

ואם היה מנהג כזה בידי עם ישראל לנהוג מנהגי אבלות ואפילו במקצת מן הדברים, מדוע מנע מאתנו רבי יהודה הנשיא את הידיעה החשובה הזו? ומדוע לא הודיע במשנה שאין מסתפרין ואין נושאים בימי הספירה? כמו שהודיע ואמר במשנה (משנה מסכת מועד קטן פרק א משנה ו): "אין נושאים נשים במועד, לא בתולות, ולא אלמנות, ולא מיבמין, מפני ששמחה היא לו. אבל מחזיר הוא את גרושתו ועושה אשה תבשיטיה במועד ר' יהודה אומר לא תסוד מפני שניווול הוא לה". ע"כ. ואם היה מנהג כזה שאסור להתחתן בימי הספירה, מדוע לא הביא דיעה יחידה זו? אלא בוודאי כי מעולם לא הנהיג אף אחד מחכמי ישראל שום מנהגי אבלות שלא קבלו במסורה, וכל שכן שלא אסרו במשך 50 יום להסתפר! שדבר זה הוא רע ומר מאוד כלפי שמים!

ועוד, שעיקר הטעם שאין נושאים נשים במועד, הוא על מנת שלא יערב שמחת אשתו בשמחת הרגל! וכמו שכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת מועד קטן פרק א משנה ז): "אמרנו מפני ששמחה היא לו, הוא טעם לאסור הנישואין במועד, לפי שהכלל אצלנו אין מערבין שמחה בשמחה, ולפיכך לא יטריד שמחת הרגל בשמחה אחרת". ע"כ. ואם כן, אין שייך לגזור שלא להנשא משום שמתו חכמים מישראל! שזה מנהג שטות גמור הוא!

ויתירה מכך, חכמי התלמוד בבלי, שהיו כ- 500 שנה אחר תקופת רבי עקיבא, מדוע לא הביאו שום סמך וולו הקטן ביותר למנהג מהובל זה? התשובה ברורה ביותר, כי אין לזה שום שורש ושום יסוד, והחמירו על עם ישראל בחינם, וברבות השנים לא היה מי שיעצור את הדבר הנורא הזה! והמציאו עוד דמיונות בדעתם, כמו שנראה את המצאותיהם של ירוחם, טור, אברהם מן ההר, מאירי, אשר אין להם בסיס ולא שורש.

מדוע מתו דווקא בזמן הזה?

ולפני שאמשיך בזה המאמר, ואבאר מהיכן יצא הקלקול הנורא הזה של מקצת מנהגי אבלות בימים אלו. ארצה לעמוד על הנקודה החשובה לנסות להבין, מדוע הקב"ה הביא לפטירתם של עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא דווקא בזמן החונה מחג הפסח עד לחג

השבועות. והדבר ברור ביותר על פי האמור במאמר זה, ועל פי מה שכתבתי במאמר הקודם. ש-ימים אלו הם ימי שמחה לעם ישראל, ימים בהם עם ישראל ספרו יום ויום וחיבו לקבל את התורה, חיבו למעמד הגדול והנורא ביותר שהיה משחר ההיסטוריה של העולם. ולכן דווקא בימים אלו, המורים על גודל ערך התורה, על הציפייה להתעלות רוחנית, הנה אם תלמידי רבי עקיבא שהיו תלמידי חכמים גדולים, ידענים בתורה, לא התעלו מחשבתית, אלא להיפך ירדו מחשבתית על ידי לימוד התורה, והיתה עיניהם צרה בלימוד התורה אחד של השני, ונמצא שאינם לומדים לשם שמים כלל!

לכן דווקא בימים אלו, בכל יום ויום ראויים הם למות מן העולם, שכן עם ישראל כולו באותם הימים היה סופר את העומה, הן על שמחת התבואה, והן על שמחת הציפייה שהיתה לעם ישראל בעבר לקבל התורה, והם תלמידי רבי עקיבא היו מחללים שם שמים בלימודם!

ומכיון שכך, דווקא הדבר הזה של מיתת תלמידי רבי עקיבא, דווקא האנשים הללו החשובים שהיו נחשבים לגדולים בעיני כל העם, אם הם ימותו בזמן הזה, הדבר יעזעז את כל בני האדם, להשכיל ולדעת, שאפשר להיות גדול, ידען, מפולפל, אבל אם לא מקיימים את הייעוד והמטרה של התורה הזו, בוודאי כי בשביל הקב"ה, אין צריך לתורה הזו ואין צריך גם להם! וזהו קידוש ה' שאין כמוהו! שכן התורה ומשפטיה ניצבים איתנים גם מול אנשים שנקראים גדולים וחשובים!

ואנו רואים את הדבר היטב בדורינו, שהמון דרשנים למיניהם מסתובבים ונמצאים ליד אנשי שחץ ונאוה, אנשי מדון וריב, אנשים שמחטיאים את הרבים, שרים בעירוב נשים וגברים, מגננים ושרים שירי זמרה ותועבה, מעודדים ומקללים במגרשי כדורגל! המון דרשנים ארורים בדורינו, שמחים בקרבתם, רוצים בחברתם, והכל למען הכבוד, התהילה, השלמונים ונפישות בטנם הארורה. וכי הקב"ה הביא תורה בשביל לגדל את בטנם הארורה? הקב"ה הביא תורה בשביל שהתורה תהיה מקור לפרנסתם הנילוזה?

וכן הדבר בענין ספר הזוהר הטמא מפי הגבורה, אני מכיר המון אנשים, ואף תלמידי חכמים, שיודעים שמדובר בטומאה רקובה ומצחינה, ואין אחד מהם שיוצא חוצץ נגד העבודה זרה הזו! ולמרות שהם נחשבים "תלמידי חכמים", ידענים, אשר יודעים כי ה' יתברך ציוה בתורה לקדש מלחמה נגד מינות ועבודה זרה, והם מה עושים? שתוק שותקים! אילמים מטופשים נהיו! רואים שמדברים על הבורא יתברך בלשון זיוגים, פרצופים, מפלצות! ועדיין שותקים! ארורים הם מפי הגבורה! וה' יתברך שואל, למי נתתי תורה? בשביל מי ובשביל מה אתה לומדים את התורה? אינכם עושים זאת כי אם בשבילכם ולמענכם! ולכן הדור הזה סובל וסובל וסובל, ולצערי יסבול ויסבול!

וכן מבואר דבר זה היטב בלשון המדרש (בראשית רבה פרשת חיי שרה): "ר' עקיבה אומר, אם העמדתה תלמידים בנערותך, העמד תלמידים בזקנותך. שאין אתה יודע אי זה מהם הקדוש ברוך הוא מכתב עליך, הזה או זה, ואם שניהם כאחד טובים. שנים עשר אלף זוגות תלמידים

היו לו לר' עקיבה מגבת ועד אנטיפטריס וכולהון מתו בפרק אחד, למה שהיתה עיניהם צרה אילו באילו, ובסוף העמיד שבעה, ר' מאיר ור' יהודה ר' יוסי ור' שמעון ור' אלעזר בן שמעון ור' יוחנן הסנדלר ור' אליעזר בן יעקב. ויש שאמרו שהעמיד, ר' יהודה ור' נחמיה ור' מאיר ור' יוסי ור' שמעון בן יוחי ור' חנניה בן חכנאי ור' יוחנן הסנדלר. אמר להם [רבי עקיבא] בניי, הראשונים לא מתו, אלא [בעבור] שהיתה עיניהם צרה בתורה אילו באילו. אלא תנו דעתכם שלא תעשו כמעשיהם, עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה". ע"כ.

ומבואר שרבי עקיבא פירש ואמר להם, שאותם עשרים וארבע אלף שנחשבו לתלמידיו, לא מתו בגלל עוונות שהיו להם, לא מתו בגלל שלא הפרישו מעשרות של תבואה וכו'. מתו בגלל דבר אחד, שלא קיימו את ייעוד התורה ואת חכמתה! וקנאו בלימוד התורה אחד של השני, כאילו התורה ניתנה רק להם בלבד!

"מנהגי השוטים בימי ספירת העומר – המצאות ובלבולים של "גאונים"

ובעת, לאחר שראינו, שאין שום מנהג ושום טעם, אפילו קטן שבקטנים לנהוג אפילו מנהג קטן ביותר של אבלות בעבור מות תלמידיו של רבי עקיבא. וכמו שכתבנו, שלהיפך אמורים כל עם ישראל לשמוח, שתורתו של רבי עקיבא נשתמרה, שכן היה אחד ממקבלי המסורה, כי היה תלמיד תלמידיו של רבן יוחנן בן זכאי. ותוסיפו לכך שימים אלו הם ימים של שמחה לעם ישראל ולא עצב. הנה יש לומר כבר כאן, כי כל מי שנוהג אפילו מקצת מנהגי אבלות בספירת העומר הוא לא רק שמבטל ועוקר דברי תורה, אלא חולק על התורה, מוסיף על התורה, עוקר דברי חכמים, וחולק על דינו של הקב"ה.

רקע על "גאונים" שלאחר תקופת התלמוד:

והנה, לפני שנביא את שיטות אלו שהמציאו את המנהג הרע הזה, או האדירו אותו במקום לסתור אותו לחלוטין. ארצה לדבר בקצרה בענין אותם אנשים שנקראו, "גאונים" בתקופה שלאחר התלמוד. ומדוע הנני רוצה לדבר על כך? מכיון שמייחסים, ולפי דעתי מזויפים, שהגאונים אישרו מנהג מהובל זה.

והיה והדבר אכן נכון, אין זה צריך להרתיע אותנו ולא להפחידנו, מכיון שרבינו הרמב"ם גם הוא בנעוריו שנה בכך, כלומר, רבינו הרמב"ם בנעוריו, הלך בדרכו של רבי יצחק בן רבי יהודה אבן ג'יאת, הוא כפף עצמו לגאונים, מחשיב את דבריהם לסמכות מחייבת כמו זו של הגמרא, והקפיד להביא הרבה מדבריהם, בדקדוק רב, תוך הקפדה על שמותיהם.

לעומת זאת, בן דורו רבינו הרי"ף, מתחשב בדעותיהם של הגאונים, אך רק את הגמרא מחשיב כסמכות מחייבת. רבינו הרמב"ם בתחילת דרכו כאשר היה צעיר, הושפע מהספרות ההלכתית של הגאונים, רב נסים גאון ומהרי"ץ גיאת. אך בהמשך הבין הרמב"ם שהגאונים שגו בלא מעט דברים, עיקמו את דרך המסורת, ושיבשו, ואף הולידו מנהגים הזויים. ולכן

התקרב רבינו הרמב"ם יותר לדרכם של הרי"ף ותלמידו רבי יוסף אבן-מינאש, אותם החשיב לרבותיו. ולכן נמצא אצל רבינו שתי פירושים למשנה, מהדורה ראשונה, ומהדורה שנייה. במהדורתו השנייה רבינו נסמך יותר לדעת התלמוד, ופחות מתחשב בדעתם של הגאונים.

דוגמה קטנה לזה ניתן למצוא בתשובותיו של רבינו הטחור הרמב"ם (שו"ת פאר הדור הדפסה תשמ"ד עמוד לו סימן יא): "... אין לנו בזה שום יתרון על מה שזכר רבינו יצחק אלפסי זכר צדיק לברכה, והוא אצלי הפשוט, אשר לא יטה ממנה כל בעל שכל". ע"כ. וכוחותו של רבינו בתשובה זו, הוא לדחות את דעותיהם של כמה מן הגאונים באותו ענין. ע"ש. ורמז בזה רמז עב, שאין לזוז ימין ושמאל מדעתו של הרי"ף, שנסמך על דברי רבותינו בעלי התלמוד והמשנה שהם בעלי המסורת והמסורה.

ובדרך אגב אזכיר, כי ידוע לי מתלמיד חכם אחד שחוקר את נושא ספר הזוהר הטמא, ואמר לי בפירוש, שמי שכתב את ספר הזוהר והגה את ההבל הזה הכתוב בספר הטמא הזה, הוא לא אחר מגאון אחד חשוב שהכשיל את עם ישראל אחר המאניה והאלילות.

בכל אופן, רבינו הרמב"ם לא מעט בספרו משנה תורה, מביא מנהגים, ודברים שקבלו הגאונים במסורת, או דברים שלפי עניות דעתם של הגאונים, ראו צורך להחמיר בזה מפני אותו ענין. אמנם, בכל המקומות אשר רבינו הרמב"ם מביא את דברי הגאונים, לא תמצאו, שהגאונים הנהיגו לעשות דבר או ענין מסויים, שאין עליו בסיס ושורש בתלמוד.

וכמו שכתב רבינו (הקדמה ליד החזקה לרמב"ם): "וכל החכמים שעמדו אחר חיבור הגמרא ובנו בו ויצא להם שם בחכמתם הם הנקראים גאונים. וכל אלו הגאונים שעמדו בארץ ישראל ובארץ שנער ובספרד ובצרפת למדו דרך הגמרא, והוציאו לאור תעלומותיו וביארו עניניו, לפי שדרך עמוקה דרכו עד למאור. ועוד שהוא בלשון ארמי מעורב עם לשונות אחרות לפי שאותה הלשון היתה ברורה לכל אנשי שנער בעת שחברה הגמרא. אבל בשאר מקומות וכן בשנער בימי הגאונים אין אדם מכיר אותה הלשון עד שמלמדים אותו. ושאלות רבות שואלין אנשי כל עיר ועיר לכל גאון אשר היה בימיהם לפרש להם דברים קשים שבגמרא. והם משיבים להם כפי חכמתם. ואותם השואלים מקבצים התשובות ועושין מהם ספרים להבין מהם. גם חיברו הגאונים שבכל דור ודור חיבורים לבאר הגמרא. מהם מי שפירש הלכות יחידות.

ומהם שפירש פרקים יחידים שנתקשו בימיו. ומהם מי שפירש מסכתות וסדרים. ועוד חיברו הלכות פסוקות בענין איסור והיתר וחייב ופטור בדברים שהשעה צריכה להם כדי שיהיו קרובים למדע מי שאינו יכול לירד לעומקה של גמרא. וזו היא מלאכת ה' שעשו בה כל גאוני ישראל מיום שחברה הגמרא ועד זמן זה שהיא שנה שמינית אחר מאה ואלף לחרבן הבית, והיא שנת ארבעת אלפים ותשע מאות ושלשים ושבע לבריאת עולם". ע"כ. ונמצא לפי דברי רבינו, שבכל מקום שנקראים "גאונים" אמיתיים, הם אותם גאונים שנצמדו למסורת בית ישראל, כלומר שנצמדו לתלמוד ולגמרא! ומכיון שכך, רבינו בלא מעט מקומות סומך

ידו עליהם, אמנם סומך ידו עליהם דווקא במקומות שאין הם סותרים את דברי חז"ל, אין הם נוטים אחר המאגיה והאלילות חלילה. שכן היו המון שנחשבו בעיני הציבור לגאונים, ולא היו אלא שוטים עם דעות מהובלות ורעות, ואף היו כאלה שהלכו בדרך המינים והאפיקורסים. וכמו שהוכחנו במאמר הקודם בענין ספר "פרקי דשקרי רבי אליעזר".

וכן השיג רבינו בלא מעט מקומות על אותם "גאונים" (רמב"ם הלכות גירושין פרק י הלכה ט): "הורו מקצת הגאונים שכל אשה שתבעל בפני עדים צריכה גט, חזקה שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות, והגדילו והוסיפו בדבר זה שעלה על דעתם עד שהורו שמי שיש לו בן משפחתו חוששין לו ולא תתייבם אשתו שמא שחרר שפחתו ואחר כך בא עליה, ויש מי שהורה שודאי שחרר שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות. וכל הדברים האלו רחוקים הם בעיני עד מאוד מדרכי ההוראה ואין ראוי לסמוך עליהן, שלא אמרו חכמים חזקה זו אלא באשתו שגירשה בלבד או במקדש על תנאי ובעל סתם שהרי היא אשתו ובאשתו הוא שחזקתו שאינו עושה בעילתו בעילת זנות עד שיפרש שהיא בעילת זנות או שיפרש שעל תנאי הוא בועל, אבל בשאר הנשים הרי כל זונה בחזקת שבעל לשם זנות עד שיפרש שהוא לשם קדושין, ואין צריך לומר בשפחה או בגויה שאינה בת קדושין שאין חוששין להן כלל והרי הבן מהן בחזקת גוי ועבד עד שיודע בודאי שנשתחררה אמו או נתגיירה". ע"כ.

ומדבריו של רבינו הללו אנו למדין, שהיכן שהגאונים זזו, עיוותו, באופן מוחשי את דברי חז"ל, או שהנהיגו דברים שאין עליהם בסיס! רבינו מזהיר ומודיע לכל, כי אין ראוי לסמוך עליהם! כלומר, במילים אחרות, גאון ככל שיהיה שנטה מדברי המסורת והמסורה, אין ראוי לסמוך עליו כל עיקר!

וכן מבואר ביתר שאת במה שכתב רבינו הטחור (רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יא הלכה טו): "וכן זה שתמצא במקצת מקומות ותמצא תשובות למקצת הגאונים שיוולדת זכר לא תשמש מטתה עד סוף ארבעים, ויולדת נקבה אחר שמונים, ואף על פי שלא ראתה דם אלא בתוך השבעה, אין זה מנהג אלא טעות הוא באותן התשובות ודרך אפיקורסות באותן המקומות ומן הצדוקין למדו דבר זה, ומצוה לכופן כדי להוציא מלבן ולהחזירין לדברי חכמים שתספור ז' ימים נקיים בלבד כמו שביארנו". ע"כ.

הנה מפורש מדבריו אלו של רבינו, שאפילו תשובות! כן כן תשובות של מי שנחשבו לגאונים! רבינו מסביר שאין זה רק טעות במנהג! אלא דרכו והלכו בטעות של דרך אפיקורסות! כלומר גאונים ככל שיהיו, בתשובה זו הביאו כפירה במסורת פירוש התורה שבכתב! נמצא שכל מה שאנו סומכין על דברי מי שנחשבים גאונים, הוא בתנאי שהם מתאימים לדברי המסורת, ולתקנות שנתקנו בזמן התלמוד בלבד.

מנהג אבלות בימי ספירת העומר שצין לו משום מקום:

והנה, אנו "מוצאים" לאחר 300-400 שנה מזמן חתימת התלמוד ואף יותר, וכמובן 700

שנה אחר מות תלמידיו של רבי עקיבא, שזויף/הומצא מנהג מהובל, מנהג רע מאוד, מנהג שאין לו מקום כלל בבית ישראל. מנהג זה אפילו הובא בשם "קבלת גאונים", ואף כנראה לפי עניות דעתי, הובא בזיוף בשם רב נטרונאי גאון. ולהרחבה בנושא כיצד זייפו סיפורים שלימים של התעופפות וקפיצות הדרך על רב נטרונאי גאון. עיין כאן. בכל אופן, בעת נתייחס למקורות שמהם החמירו על עם ישראל דברי הבל, ריב ומדון!

נקודה חשובה שיש לציין לקורא הנעים:

כבר ביארנו לעיל, שתלמידי רבי עקיבא היו תנאים! כלומר, חיו לפחות 400 שנה לפני חתימת התלמוד בבלי שבו הובא המעשה הנ"ל! ואם היה מנהג שנהגו ביד תנאים, אמוראים, לנהוג אפילו מקצת ממנהגי אבלות באותם הימים שמתו תלמידי רבי עקיבא, מדוע לא טרחו חכמים בתלמוד או במשנה להזכיר זאת? נמצא, כי לאחר 700 – 800 שנה מזמן מות תלמידי רבי עקיבא, קמו כמה "גאונים" והמציאו מנהג ביום בהיר, לנהוג מנהגי אבלות במשך 51 יום! היתכן שיהיה כדבר הזה? יש עקירת תורה יותר מזו? בוודאי שגם אם ניוכח שאיזה גאון הנהיג דבר כזה, או האדיר דבר כזה, אסור לנו לשמוע לו בשום אופן שיהיה! שכן יש כאן מנהג של הבל ושטות, ורעות רוח של ממש!!

"מקורות":

מקור ראשון – מיוחס לרב נטרונאי גאון:

בספר, "תשובות הגאונים" (שערי תשובה סימן רעח) שלא נדפסו ולא הובאו מעולם בתקופה המוקדמת, אלא נדפסו בתקופה מאוחרת, ובוודאי לפי עניות דעתי שזויפו.

הובאה שאלה ש-"שאלו" לרב נטרונאי גאון: "וששאלתם, למה אין מקדשים ואין כונסין בין פסח לעצרת, אם מחמת איסור או לאו. הו' יודעים, שלא משום איסור הוא, אלא משום מנהג אבלות, שכך אמרו חכמים, שנים עשר אלפים זוגים תלמידים היו לו לר' עקיבא וכלם מתו בין פסח לעצרת על שלא נהגו זה בזה. ותני עלה וכלם מתו מיתה משונה באסכרה. ומאותה שעה ואילך, נהגו ראשונים בימים אלו, שלא לכנוס בהן, ומי שקפץ וכנס, אין אנו קונסים אותו, לא עונש ולא מלקות. אבל אם בא לשאול, לכתחילה אין מורים לו לכנוס, ולענין קדושין מי שרצה לקדש בין פסח לעצרת מקדש לפי שאין עיקר שמחה אלא בחופה". ע"כ.

ולפני שנעבור להבין את הנאמר, גם אם נניח שתשובה זו אמיתית היא, כלומר, גם אם תשובה כזו יצאה מתחת ידו של רב נטרונאי, אין בה כלום ושום דבר, ואין בה שום חוזק על מנת לאסור, או להמשיך לנהוג מנהג הבל זה שנאמר כאן. משום שהדבר גובל בעקירת דברי תורה, ועיוות דברי רבותינו חכמי התלמוד והמשנה. ואף אם נאמר שאלו דבריו של רב נטרונאי, נשים לב למה שכתב, "שלא משום איסור הוא, אלא משום מנהג אבילות". ע"כ. מה? משום מנהג אבלות?! בכל דברי אבלות כלל הוא בידנו, הולכים ופוסקים להקל!! היתכן

שרב נטרונאי גאון יחמיר בעיני אבלות מומצאת? היתכן שהוא יאסור משום מנהג אבלות לבחורי ישראל לא להתחתן? בגלל שתלמידי רבי עקיבא חטאו ומתו בעוונם?

אלא שלפי עניות דעתי, הדבר פשוט וברור כי תשובה זו מעולם לא יצאה תחת ידו של רב נטרונאי גאון, ואם יצא הרי היא כשגגה מפי השליט. ובפרט במה שסיים ויש בדבריו אלו דברים קשים מאוד כתעה, "אבל אם בא לשאול, לכתחילה אין מורים לו לכנוס". וכל המבין מה שכתוב כאן, מדובר בדבר נורא ואיום! שלא משנה מי ענה את התשובה הזו, טוען ואומר, שבגלל שמתו תלמידי רבי עקיבא, יש לבחורי ישראל להחמיר 51 יום שלא לכנוס את זו שקידשו! מדובר בדבר נורא, ופשוט הדבר וברור שתשובה זו מזוייפת בדיוק כמו שרגילים רשעי הדת האורתודוקסית לזייף כתבים ולייחסם לגאונים ואף לתנאים. ודוגמאות לכך:

(א) ספר האופל הטמא שבחוצפתם ייחסו אותו לרשב"א.

(ב) ספר שיעור קומה הנתעב - שיחסו אותו לרבי ישמעאל!.

(ג) פרקי שקרי דרבי אליעזר, שייחסו אותו לרבינו הטהור רבי אליעזר הגדול!

(ד) תשובות מזוייפות וסיפורי מעשיות על גאונים, שהעיד רב שרירא ורב האי שמעולם לא היו!

בכל אופן, אף אם נסיק שמדובר ברב נטרונאי, כבר ראינו כיצד התבטא רבינו הרמב"ם כלפי אותם גאונים שנטו נטיה חמורה מאוד מדרכי ההוראה, וכתב עליהם רבינו: " ... אין זה מנהג אלא טעות הוא באותן התשובות ודרך אפיקורסות באותן המקומות ומן הצדוקין למדו דבר זה, ומצוה לכופן כדי להוציא מלבן ולהחזירן לדברי חכמים שתספור ז' ימים נקיים בלבד כמו שביארנו ... הורו מקצת הגאונים שכל אשה שתבעל בפני עדים צריכה גט, חזקה שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות, והגדילו והוסיפו בדבר זה שעלה על דעתם עד שהורו שמי שיש לו בן משפחתו חוששין לו ולא תתייבם אשתו שמא שחרר שפחתו ואחר כך בא עליה, ויש מי שהורה שודאי שחרר שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות. וכל הדברים האלו רחוקים הם בעיני עד מאד מדרכי ההוראה ואין ראוי לסמוך עליהן".

והנה לפנינו דברי רבינו הטהור האמיץ, שלא חס לדברי גאון ולא לייחוסו, אלא כל שיש בדבריו התרחקות מדרכי ההוראה, אין לסמוך על דבריו! וכמובן אני חוזר ואומר, אני סבור שמעולם תשובה זו לא יצאה מתחת רב נטרונאי גאון!

עוד יש לציין שחרף העובדה, שתשובה זו בשם רב נטרונאי גאון, לא הובאה אצל שום ראשון מן הראשונים, כלומר, אף אחד גם מאלו שנטו אחר הבל זה של המנהג הרע הזה, לא ידע אף ראשון על ייחוס תשובה זו לרב נטרונאי גאון. ולאמיתו של דבר, עד עת שנתפרסמה תשובה זו במאות המאות וזוייפה על ידי רשעי דת הכמורה, אף אחד לא ידע על קיומה של תשובה זו שהיא שייכת לרב נטרונאי גאון, ואף לא עלה על דעת אף אחד מהראשונים

לייחס דברים אלו לרב נטרונאי גאון. הדבר ברור ופשוט שתשובה זו לא יצאה תחת ידו.

מקור שני – הורו הגאונים:

והנה בספרו של אברהם מן החר שהיה חבירו של המאירי, כתב כך (מסכת יבמות דף סב עמוד ב): "ובולן מתו. ובמדרש מפסח ועד ל"ג בעומר. ומפני זה נהגו שאין נושאים נשים מפסח עד ל"ג בעומר". ע"כ. והנה שתי בעיות נוראיות יש בפירוש:

(א) מה שכתב, "ובמדרש". הנה לא פירט היכן זה כתוב ובאיזה מדרש. ויתירה מכך, כאשר הביא מדרש זה, מדוע לא השיג עליו? שהרי כתוב לפנינו מפורש בתלמוד מפסח ועד עצרת! והאם דברי התלמוד אינם מספיקין לו?

(ב) יש לשאול, מה הקשר ומה ההקשר בהזיה הנוראית הזו, שאין נושאים נשים מפסח עד ל"ג בעומר, מפני שמתו תלמידי רבי עקיבא? והאם מצאנו מקום אחד בכל הש"ס שאוסר על נישואין שלא בחול המועד? וגם בחול המועד, כפי שביארנו וכפי שנבאר בהמשך, כל מה שאין נושאים נשים במועד, הוא רק משום שאין מערבין שמחת נישואין עם שמחת החג!

ומה הקשר ומה ההקשר הנורא והאיום שהמית את דתינו, לקשר בין מיתת תלמידי רבי עקיבא שמתו בעונם! לענין נישואין של בחורי ובנות ישראל! והכי חמור הוא, שבמקום עצמו שמספרים לנו חז"ל על מות תלמידיו של רבי עקיבא, מבואר מיד, כמה חשוב הוא ענין הנישואין!! וכל הנהגה מנהג מהובל ורע זה שלא להתחתן בימי ספירת העומר, זורק הוא את התורה ואת משפטיה! ודרך אפיקורסות זו בוודאי!

(ג) לא פירש אברהם מן החר מי נהג, מי הנהיג, ואף לא השיג על הנהגה מהובלת זו! ואם לדעתו של אברהם מן החר היה לזה סמך חזק מן הגאונים, מדוע לא כתב כן? בכל אופן נמצא בדבריו של אברהם מן החר, עקירת התורה ומסורת חז"ל, תוספת על דברי חכמים, גזירה על הציבור להביא למשמע אונם מנהג שיש לקיימו!

וכן הובא הכל זה, גם בתוספות מאיר מרוטנבורג (מסכת יבמות דף סב עמוד א): "ובולן מתו מפסח ועד עצרת. נמצא במדרש עד ל"ג בעומר. ולפיכך נמנעים העולם לעשות נישואין עד אחר עצרת". ע"כ. גם דבריו אלו לא ברורים! ויתירה מכך, מאיר גוזר שלא לעשות נישואין עד אחר העצרת!!! כלומר, מאיר מעודד את המנהג המהובל שלא להתחתן מתחילת הפסח עד אחר חג השבועות! כלומר, לא רק שהוסיפו מנהג מהובל, אלא אף חלוקים הם עד מתי לאסור נישואין על בחורי ישראל!

ולפי דבריו של מאיר, 51 ימים [מתחילת הפסח עד אחר חג שבועות] בחורי ישראל לא יכולים להתחתן!! היעלה על הדעת כדבר הנורא הזה? היעלה על הדעת להשאיר בחורי ישראל ללא אשה בגלל דבר שאין לו מקור, ואינו מיוסד על דברי תורה ולא על דברי חז"ל? אין זה כי אם הרס וחורבן לכל עדת ישראל!! ויתירה מזו, מה עם פרנסת עם ישראל? שהמון מלאכות,

ענינים, סחורות, נתקעים לעם ישראל בעבור 51 ימים אלו שבחורי ישראל אינם מתחתנים!

וגם הובא הבל זה בספרו של המאירי בבית הבחירה (מסכת יבמות דף סב עמוד ב): "... ותלמידים אלו הוזכר כאן שכולם מתו מפסח ועד עצרת. וקבלה ביד הגאונים שביום ל"ג בעומר פסקה המיתה. ונוהגים מתוך כך שלא להתענות בו, וכן נוהגים מתוך כך שלא לישא אשה מפסח עד אותו זמן". ע"כ.

ובאמת הפלא ופלא על המאירי, שעד עתה הערכתי אותו מאוד. אמנם כאן נפל בשגגה ואף לא השיג עליה כמו שהיה לו לעשות. ויתירה מכך, בדבריו של המאירי אנו מוצאים דבר נורא! כי כל מה שהובא "קבלה" ביד "גאונים" לפי דבריו ולפי דברי אברהם מן ההר, הוא רק על זמן המיתה של תלמידי רבי עקיבא.

אמנם בענין מה שנוהגים שלא לישא אשה, זה מנהג שלא פירט המאירי ממי הוא נולד. כלומר, גם המאירי לא יכול לשים את היד ולומר הגאונים הנהיגו שלא לישא אשה בימים אלו! ובדברים אלו של המאירי, אשר היה נחשב לאדם גדול, יש כאן הסתה לכלל ישראל להמשיך לנהוג במנהג הבל ורע זה! כלומר, המאירי בדברים אלו מעורר את המנהג הזה ולא סותרו, שאין אנו יודעים מי המציאו, מי קיבלו, חולק על מסורת חכמים, גורם סבל לבחורי ישראל. ולצערי הרב המאירי בסיום דברים אלו, מעורר את המנהג ואין הוא משיג עליו!

וישימו לבכם לדברי טור (טור או"מ הלכות פסח סימן תצג): "נוהגין בכל המקומות שלא לישא אשה בין פסח לעצרת והטעם שלא להרבות בשמחה שבאותו זמן מתו תלמידי ר"ע. וכתב הר"י גיאת דוקא נישואין שהוא עיקר שמחה, אבל לארס ולקדש שפיר דמי, ונישואין נמי מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו. אבל אם בא לעשות בתחלה אין מורין לו לעשות כך. וכזה הורו הגאונים". ע"כ. מבואר לפי טור, כי מקור הדברים ותשובה זו מיוחסת בכלל לר"י גיאת ומעולם לא כתב אף אחד מן הגאונים דבר זה. אלא לפי דעתו של הר"י גיאת, כך הורו הגאונים!

והנה ר' קארו בספר בית יוסף, גם הוא לא הביא מקור זה בשם רב נטרונאי, שכתב (בית יוסף אורח חיים סימן תצג): "על דברי הטור בלשון הזו: "... כן כתב רבינו ירוחם בנתיב כ"ב (ח"ב קפו ע"ד)". ע"כ.

והנה לפנינו אותם דברי ירוחם שהזכירם ר' קארו (רבינו ירוחם נב"ב ח"ב): "לקדש ולכנס בין פסח לעצרת, כתב רב האי ז"ל בתשובה, שמקדשין כי אין שמחה אלא בחופה ובסעודה אבל אם בא לשאול אם יכנס אומרים לו לא תעשה משום תלמידי רבי עקיבא שמתו כלן באסכרה בין פסח לעצרת מפני שלא נהגו כבוד זה בזה ואם עבר וכנס אין מלקין אותו ולא קונסין אותו בשום קנס". ע"כ. והנה לפי דבריו של ירוחם, מקור הדברים הם לא רב נטרונאי, אלא הם מקור מאוחר יותר, בשם רב האי גאון! נמצא, כי ייחוס זו התשובה לרב נטרונאי גאון הוא זיוף גדול מאין כמוהו! כלומר, אף אחד לא באמת ראה את הדברים כתובים וחתומים, לא ביד רב נטרונאי גאון, ולא ביד רב האי גאון!

ואינו מוכן! התשובה הזו וההבל הזה, בכל התשובות שהביאו בענין זה, המעיין יראה כי הכל נשען על אותו סגנון תשובה. ונמצא כי תשובה אחת שמישהו בדה מליבו, או נמשך אחר אדם שנקרא גאון הוליד את כל הקלקול! ומיוחסת ומפוצלת לד' דעות:

(א) יש מי שמייחס תשובה זו לרב נטרונאי - למרות שאף אחד לא ראה כתב ידו!

(ב) יש מי שמייחס זאת לר"י גיאת שכתב כן בשם הגאונים - למרות שלא מצאנו זאת.

(ג) יש מי שמייחס זאת לרב האי גאון - למרות שאף אחד לא ראה כתב ידו.

(ד) יש מי שאומר שאין הדבר נתקן על ידי הגאונים, אלא נהגו. (מאירי, אברהם מן ההר).

ולאחר מכן, לא הספיק לירוחם הדברים הללו, אלא כפי הולדתם של מנהגים מהובלים, מנהג מהובל מוליד עוד הזיות רעות, ועבירה גוררת עבירה, כך ירוחם ממציא שוב דברי הבל גוראים וכותב (רבינו ירוחם נ"ה ח"ד): "לעשות מלאכה באותן הימים של ספירת העומר אחר שקיעת החמה נהגו שלא לעשותה. ונהגו כן משום תלמידי רבי עקיבא שמתו כלם באסכרה בין פסח לעצרת שלא נהגו כבוד זה לזה ונקברו אחר שקיעת החמה, והיו העם בטלים ממלאכתם. ועוד דכתיב שבע שבתות תמימות תהיין שבתות לשון שבות ושמטה בדכתיב שבתות שני' מה שמטה אסור במלאכת קרקע אף כאן אחר שקיעת החמה סופרין ושובתין ממלאכתן כך כתב רבינו הא"י בתשובה". ע"כ.

ואיני מאמין למראה עיני! איני מאמין לאיזה הזיות הגיע ירוחם לכתוב בספרו, פשוט הבל הבלים שלא יתואר במילים! לגזור על ישראל בתורת "מנהג" שלא לעשות מלאכה אחר שקיעת החמה, מדובר בלא פחות מלהוסיף על התורה ומשפטיה!!

והנה, בוודאי אם קבלה זו היתה נכונה, או היה מקום למה ש-"כתב"/זוויף בשם רב נטרונאי גאון, בוודאי כי היו משמיעים אותה חכמי תור הזהב, והחכמים המוסמכים עלינו. אמנם, חרף העובדה, שמזמן רב נטרונאי גאון, עברו קרוב ל - 400 שנה עד שהחל מנהג זה לשוב ולפעפע בקרב יהדות אשכנז, מעיד על עומק זיוף תשובה זו שכולם נשענים עליה. וגם, כל מה שנהגו אם נאמר שנהגו, והחליטו על דעת עצמם לנהוג הבל זה. כל זה מדובר לענין נישואין בלבד!! אמנם לענין תספורת, אף אחד לא דיבר בזה, עד המצאותיהם של הנמשכים אחר ההבל.

ובאמת שאין לי כבר מה לומר מרוב הזעזוע העמוק, כי לאחר כל מה שהבאנו כאן, ההבנה היא, שהמציאות שלנו גרועה ביותר, עם ישראל סובל ומעונה תחת שלטון דת הכמורה של היום, הספרים שמספרים נתקעים בחוסר פרנסה, בגלל שכמה החליטו להחמיר ולהנהיג בכל ישראל, שלא להסתפר 34 יום, ולפי האמת היה להם להחמיר 51 יום, מזמן הפסח עד עצרת, לפי שיטתם הרעה! וכל זה הבל הבלים רע ומר! הגם שלא נשמעה קבלה כזו אצל חכמי ישראל כמו הרמב"ם, הרי"ף, ולא אצל ראשוני הראשונים. בכל זאת הדבר נכנס לבית ישראל כאילו ממש מדובר בהלכה למשה מסיני. והלוואי והיו מדקדקים בגזירותיהם

של חז"ל לאחר חורבן בית המקדש, כמו שמדקדקים במנהג שאסור לנהוג אותו לעולם, באותם קצת מנהגי אבלות בימי שמחת ספירת העומר! וכל ההבלים האלו וכיוצא בהם הובאו בשרשרת המפרשים שנטו אחר ההבל ויהבלו, ולא נתנו דעתם לחקור ולהתבונן, מדוע הרי"ף, הרמב"ם ועוד חכמים שהיו נאמנים למסורת ולמסורה, לא הזכירו דבר זה כלל. אלא הם אחד אחר השני. תוכלו לראות כיצד הם דנים בזה כאילו היה הדבר להלכה למשה מסיני או לדבר שיש בו ענין מסויים! כל קיבוץ המנהגים הללו הביא טור לצערנו הרב. ואין דבריהם לעומת דברי רבותינו בעלי התלמוד והמשנה, כלום ושום דבר.

"חשיבות הנישואין"

כתבו רבותינו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת יבמות דף סב עמוד ב): "אמר רבי תנחום א"ר חנילאי: כל אדם שאין לו אשה - שרוי בלא שמחה, בלא ברכה, בלא טובה; בלא שמחה - דכתיב: ושמחת אתה וביתך, בלא ברכה - דכתיב: להניח ברכה אל ביתך, בלא טובה - דכתיב: לא טוב היות האדם לבדו. במערבא אמרי: בלא תורה, בלא חומה; בלא תורה - דכתיב: האם אין עזרתי בי ותושיה נדחה ממני, בלא חומה - דכתיב: נקבה תסובב גבר רבא בר עולא אמר: בלא שלום, דכתיב: וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא". ע"כ.

ומן התלמוד הזה מבואר, שהשרוי בלא אשה, אפילו בלא תורה הוא שרוי! וכיצד יתכן להנהיג ציבור שלם, ולגרום להם בכך להתבונן על מות תלמידי רבי עקיבא, בטענה שנישואין זה שמחה, ועליהם להיות באבל, שבאותה נשימה, הם שרויים אף בלא תורה 51 יום!!! אין זו כי אם סתירת לחי לכל דברי רבותינו, ומנהג זה שהנהיגו הוא הבל הבלים בוודאי!

"גוערין באבל לאחר 30 יום שלא הסתפר"

כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות אבל פרק ה הלכה א - ב): "אלו דברים שהאבל אסור בהן ביום ראשון מן התורה ובשאר ימים מדבריהם: אסור לספר, ולכבס, ולרחוץ, ולסוך, ולשמש מטתו, ולנעול את הסנדל, ולעשות מלאכה, ולקרות בדברי תורה, ולזקוף את המטה, ולפרוע את ראשו, ולשאול שלום, הכל אחד עשר דבר.

ומנין שהאבל אסור בתספורת, שהרי הזהיר בני אהרן ראשיכם אל תפרעו, מכלל שכל המתאבל אסור לספר שערו אלא מגדל פרע, וכשם שאסור לגלח שער ראשו כך אסור לגלח שער זקנו וכל שער שיש בו, אחד המגלח ואחד המתגלח, היה מגלח ושמע שמת אביו משלים תגלחת שערו אחד המגלח ואחד המתגלח, וכן אסור לגלח שפה וליטול צפרניו בכלי אבל בשיניו או שנטל צפורן בצפורן מותר". ע"כ. ומבואר מדברי רבינו, שמן התורה כל עניני האבל הללו אסורין יום אחד. וחכמים החמירו באבל שלא יעשה את אותם הדברים בשאר הימים. כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות אבל פרק ו הלכה א והלאה): "מדברי סופרים שיהיה האבל נוהג במקצת דברי אבילות כל שלשים יום, ומנין סמכו חכמים לשלשים יום, שנאמר ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים, מכלל שהאבל מצטער כל שלשים יום. ואלו דברים שהאבל אסור

בהן כל שלשים יום: אסור בתספורת, ובגיהוץ, ובנשואין, ובשמחת מרעות, ולילך בסחורה ממדינה למדינה, הכל חמשה דברים ... בתספורת כיצד, כשם שאסור לספר כל שער גופו, או לגלח שפמו, או לקוץ צפרניו בכלי כל שבעה, כך אסור כל שלשים יום ... ועל אביו ועל אמו חייב לגדל שערו עד שישלח פרע או עד שיגער בו חבריו ... בנישואין כיצד, אסור לישא אשה כל שלשים יום, ומותר לארשה אפילו ביום המיתה, ומי שמתה אשתו, אם כבר קיים מצות פריה ורביה ויש לו מי שישמשנו ואין לו בנים קטנים הרי זה אסור לישא אשה אחרת עד שיעברו עליו שלשה רגלים, אבל מי שלא קיים מצות פריה ורביה, או שקיים ויש לו בנים קטנים או שאין לו מי שישמשנו, הרי זה מותר לארשה ולכנוס מיד ואסור לו לבא עליה עד שלשים יום, וכן האשה שהיתה אבלה לא תבעל עד שלשים יום". ע"כ.

והנה אפילו למי שאכל על ז' קרובים, ואפילו על אביו ואמו! מותר להתחתן ולכנוס אם לא קיים מצות פריה ורביה! אלא שלא יבעל עד שלשים יום. אתם שומעים? חכמים התירו לאבל על אביו ואמו להתחתן ולכנוס מיד לאחר שקבר את אביו או אמו אם לא קיים מצות פריה ורביה! האם יתכן שאותם חכמים יחמירו, להנהיג ולגזור על ציבור שלם לא להתחתן 51 יום? בוודאי שמדובר בהבל הבלים! ועוד ראינו לענין התספורת, שלאחר 30 יום גוערים בו חבריו, שכן גידל פרע! ואיך יתכן שחכמי התלמוד והמשנה יחמירו על בני ישראל לא להסתפר 51 יום או 34 יום? אין זה כי אם הבל הבלים רע ומר!

סיכום כללי והלכות למעשה, ובראשם הדבר החשוב ביותר, אסור באיסור חמור לנהוג מנהגי אבלות בימי ספירת העומר:

(א) ימי ספירת העומר הם ימי שמחה ורוממות מצד קצירת התבואה ושבח ארץ ישראל, וכיצד יעלה על הדעת להיות אבל במקום שלא צוו עם ישראל? ובפרט בזמנים אשר בהם יש שמחה יתירה והכנה של רוממות על פי התורה הכתובה?

(ב) ימי ספירת העומר הם הימים שבהם עם ישראל חיבו לקבל את התורה הטהורה ולהכנס תחת כנפי התורה והמצוות, ולהיות ממלכת כהנים וגוי גדול מורם מעם! וכיצד יתכן בימים חשובים אלו להיות אבל ומנוול?

(ג) בימים אלו הותרה התבואה החדשה שהיתה אסורה מקודם. וזו כמובן עוד סיבה לשמחה גדולה שצריכים לשמוח עם ישראל.

(ד) בשום מקום במשנה ולא בשני התלמודים, לא מצינו שהנהיגו גזירות בעבור אותם תלמידי רבי עקיבא שמתו.

(ה) גם בחול המועד, מה שאסור להתחתן ולא להסתפר, הבל הוא משום שלא יכנס מנוול לחג בענין התספורת, וכן בענין החתונה, אסרו להתחתן שלא יערב שמחה בשמחה. וכל זה כמה ימים בודדים! אבל לגזור או להנהיג ציבור שלם, שלא יתחתן ולא יסתפר ימים

ממושכים, בין 34 יום, ובין 51 יום! הרי שמדובר בהבל הבלים, תוספת על התורה שבכתב, ותוספת על התורה שבעל פה.

ו) ולכן, חייב כל איש ישראל, כל יהודי ויהודיה לשמוח בימים אלו של ימי ספירת העומר, לא לנהוג בשום מנהג אבילות שלא מפורש בדברי התלמוד או המשנה, או שלא פסקו רבינו הרמב"ם הטהור. וכן חייב כל איש מישראל להסתפר בימים אלו בדווקא, הן מבחינת זה שלא יראה כמנוול, והן מבחינת זה שצריך להסיר את מנהגי השיקוץ הללו מאתנו! ואף מי שרווק חייב להתחתן, ולשרש את מנהגי ההבל הללו מקרב הארץ ומקרב ישראל, שלא ישאר שום זכר אפילו קל שבקלים למנהג הבל רע ומר זה.